

Z OBSAHU:

DIVOKEJ BILL • PAVEL ŠPORCL • ZRNÍ • TOMMY INDIAN
VOJTĚCH DYK • LIBUŠE ŠAFRÁNKOVÁ • JOSEF ŠPAČEK
PŘEMYSL VOJTA • PRAŽSKÉ JARO

Foto Lukáš Dvořák, montáž Pavel Brůček, Supraphon 2013

DIVOKEJ BILL 15

Kapela Divokej Bill slaví patnácté výročí vzniku. K narozeninám (jak sami kluci říkají, už nejsou pod zákonem) si nadělila nové album a turné, obojí ve znamení patnáctky. Album se jmenuje prostě „15“ a turné obsáhne patnáct koncertů na patnácti místech.

Vaše nové album mi připadá poměrně záměrné. Je ta zmíněná patnáctka důvodem k ohlédnutí, ke kapelovému zamyšlení, bilanci, co máte za sebou?

Určitě, díváme se a bilancujeme, co bylo, co se stalo, sumarizujeme, co se nám povedlo a co nepovedlo. A ta deska je tedy skutečně záměrnější, jak říkáte.

Co se vám povedlo, co ne?

Určitě se nám toho víc povedlo, než nepovedlo. Takže jsme v pohodě.

Album „15“ se od těch předcházejících liší i větším počtem autorů písní, než u vás bývá zvykem!

To vzniklo přirozeným vývojem. Kluci napsali nějaké věci, tak jsme je nahráli. Vlastně to tak děláme celá léta: používáme to, co máme k dispozici. Když jsme teď provedli probírku šuplíků, vylezla nám z toho tahle sestava písní.

Nové CD přichází po vaší poměrně dlouhé koncertní i nahrávací pauze;

dá se říct, že čím jste na něj měli víc času, tím je vyplanější?

Asi ano. Nové album vychází čtyři roky po předešlém, od začátku roku 2012 vlastně děláme na téhle desce, pilně jsme zkoušeli ve zkušebně, některé věci jsme hráli i na koncertech. Pomáhali nám tedy i naši fanoušci. Poté jsme s producentem Pavlem Karlíkem vytvářeli definitivní podobu alba. Pavel nás hodně ovlivnil, radil, dával nám zpětnou vazbu.

Co konkrétně na desku vnesl?

Hlavně to, že jsme se v tom nemuseli utápět sami. Komentoval texty i muziku. Říkal třeba: kluci, fakt nemusíte hrát od začátku do konce všichni všude; ty zahraj tady, ty támhle. A měl pravdu. V tom nám hodně pomohl.

Zdálo by se, že kapela, která hraje patnáct let, už ani moc nezkouší; sejde se jednou za čtvrt roku, přeje-de repertoár, a jde koncertovat. Jak vypadají vaše zkoušky?

Celý minulý rok jsme zkoušeli dvakrát týdně, vždycky tak od šesti, sedmi, do desíti hodin. Zkouška je od slova zkoušet, takže ne každá je úspěšná; několikrát se stalo, že nic nevzniklo, ale alespoň jsme se o to pokusili. Víme, že spousta kapel nezkouší vůbec, to se ale nás netýká. Za celou dobu byl snad jen rok, kdy jsme prakticky nezkoušeli, ale jen proto, že jsme měli ohromné množství koncertů a na zkoušky už nebyl čas. Jinak zkoušíme téměř pravidelně a kromě toho vždycky jednou za rok vyjedeme na soustředění, kde zkoušíme ještě intenzivněji.

Takže od desíti k pěti, jak zpíváte v jedné z písniček nového alba, to s vámi nejde.

V tom je i ta patnáctiletá zkušenost. Občas jsme byli leniví, tak se stalo, že jsme třeba neměli z čeho uvařit desku. Když se ale pravidelně scházíme, tak náš repertoár, byť pomalu, neustále přibývá – a pak je to o hodně snazší. Už jsme si vypěstovali určitou disciplínu. Od desíti

k pěti to s námi nejde, ale musí se na tom pracovat.

A ještě k vašim textům – jsou zřejmě hodně osobní, až autobiografické...

Jsou úplně nejosobnější, o věcech, které jsme sami prožili. Zpívat o něčem jiném by šlo mnohem hůř, nebylo by to opravdové. Když naopak do naší muziky a textů dáme víc ze sebe, posluchači a fanoušci tomu

► víc věří. Pokud píšete o něčem, co jste neprožil, je to dost jednoduše prohlédnutelné.

Hodně se mluvilo o obalu alba, dlouho byl zahalen tajemstvím...

Teď už není, jenom se těžko popisuje. V podstatě jde o zrcadlo. Kdo-koliv tak bude mít desku v ruce,

uvidí sám sebe, a proto bude každý obal originál. To zrcadlo vymyslel náš kamarád Dan, dohodli jsme se taky se Supraphonem, a vyšlo to. I když ve sklenářství nám nabízeli obal skleněný! Zajímavý ale bude i vnitřek obalu, kde naši fanoušci najdou různé soutěže a informace. Víme, že dnes se desky hodně přepa-

lují, tak chceme, aby byl důvod pořádit si originální cedéčko.

11. května vyrazíte na turné, v plánu máte patnáct koncertů. Víc jich opravdu nebude?

Nebude, navíc během turné neopustíme republiku. Jako předkapelu budeme mít karlovarskou skupinu Liwid, se

kteou jsme se seznámili loni v Banátu, zapafili jsme a vznikla z toho tahle společná šňůra. I Liwid vydávají desku, tak se to hezky propojuje. Oslavíme tedy patnáct let naší existence patnácti venkovními koncerty v Česku. Ta patnáctka je konečné číslo pro celý tento rok. Letos toho víc nenakonzertujeme, na festivaly se nechystáme.

Foto © Petr Kurečka

PAVEL ŠPORCL OSLAVÍ ČTYŘICÁTINY SE ZLATOU KOLEKČÍ A PLATINOVOU DESKOU!

Dříve se šátkem na hlavě, dnes s modrými houslemi. Na koncertech neformální vystupování. Novináři o něm píší: „Pírák koncertních pódí“, „Talent, který se rodí snad jednou za sto let“. Pavel Šporcl. Podařilo se mu něco neobvyklého: přitáhl mnohem širší publikum, než jaké je běžné k vidění na koncertech klasické hudby. Snad i díky bezprostřednímu vystupování na jeho koncerty přijdou i lidé, kterým jsou jinak koncertní síně a večerní obleky těsné. Od prvního supraphonského alba (2002) prodal Pavel Šporcl u domovského labelu za 11 let více než 190 000 svých CD. Sedm z osmi jeho sólových projektů dosáhlo v prodeji na platinovou desku. Na taková čísla by byla hrdá i nejedna velká hvězda populární hudby...

Supraphon v pátek 12. dubna 2013 vydal Pavlu Šporclovi 3CD Zlatá kolekce (Best of & Bonusy), která je ohlédnutím za jeho dosavadní dráhou a dárkem k jeho 40. narozeninám, které oslaví 25. dubna. Výběr toho nejlepšího ze supraphonských nahrávek doplňuje několik bonusů, mj. slavná témata z legendárních filmů Schindlerův seznam (J. Williams) a Il maestro e Margherita (E. Morricone).

Již brzy ho čekají vystoupení s Metropolitním Tokijským symfonickým orchestrem, ale také s Královskou Liverpoolskou filharmonií. Během léta připraví i nové album, které bude pocout slavným českým houslistům. Tato nahrávka se objeví na CD ještě před Vánoci.

SU 4130-2

ČTYŘI OTÁZKY PRO PAVLA ŠPORCLA:

Budete jeden z prvních českých interpretů klasiky, kteří budou mít ve své diskografii výběrové (Best of) album. Jaké pro Vás bylo, vybírat pro tento 3CD komplet ze svých dřívějších nahrávek?

Byla to samozřejmě velká radost! Je pro mě velká pocta, že mi Supraphon Zlatou kolekci vydává jako prvnímu interpretovi klasické hudby. Beru to jako určitý druh ohlédnutí za dosavadní práci a pošouchnutí do práce nově.

Čím jsou zajímavé bonusy, které jsou na Zlaté kolekci?

Bonusy jsou hned čtyři. Protože

mám rád hudbu Ennia Morriconeho, zařadil jsem jeho skladbu „Il Maestro e Margherita“ z CD japonského saxofonisty Yasuto Tanaky, které nahrál pro firmu EMI Japan, a na kterém jsem účinkoval jako host. Dalším bonusem je slavné téma k filmu Schindlerův seznam, které jsem nahrál živě s cikánskou kapelou na koncertě festivalu Smetanova Litomyšl. A konečně se zde objeví i nahrávka velice obtížné virtuosní skladby z CD, které vyšlo v roce 1999, a to Milsteinova Paganiniana, a také nahrávka mého oblíbeného skladatele Astora Piazzolli Escualo.

Letos uplyne i čtvrtstoletí, kdy vznikly Vaše první nahrávky, které jste v dětském věku pořídil při mezi-

národní soutěži Českého Rozhlasu Concertino Praga a tehdy vyšly ještě na vinylové desce Pantonu. Můžete zavzpomínat na tu dobu?

Samozřejmě jsem ty LP desky měl doma a určitě stále někde mám (smích). Bylo to krásné a úspěšné období, vždyť jsem se této unikátní soutěže účastnil od svých třinácti let celkem čtyřikrát, vždy jako nejúspěšnější český účastník, abych nakonec získal titul absolutního vítěze. Bylo to pro mne krásné a důležité vítězství, které mi velice pomohlo v tehdejší dětské rozjezd. V online servisu Supraphonline.cz nyní připravují, z těchto dnes již raritních vzpomínkových nahrávek, pro mě fanoušky i digitální mini album.

Co dalšího připravujete?

Za čtrnáct dnů odlétám na tři koncerty do Japonska, kde mimo jiné poprvé vystoupím s Metropolitním Tokijským symfonickým orchestrem. Poté se chystám na koncerty do Francie, Portugalska, Itálie a do Anglie ke Královské Liverpoolské filharmonii.

Také pro Supraphon chystám novinkové album – na které nahraji několik skladeb úžasných a ve své době světově uznávaných českých houslistů jako byli Jan Kubelík, Jaroslav Kocián, František Ondříček, František Drdla... Repertoár, který je překrásný, byť trochu opomíjený, ale o to více osvěžující. Album by mělo vyjít před Vánoci.

ZRNÍ OBJEV ROKU 2012

Kladenská kapela Zrní sklídila se svým posledním albem Soundtrack ke konci světa obrovský úspěch. Byla nominována na téměř všechny hudební ceny, které se v Čechách udílejí, ale proměnit se jí podařilo až Cenu Anděl v kategorii Objev roku 2012.

Nedávno kapela zveřejnila animovaný klip k poetické písni Dva, jehož autorem je Jakub Čermák alias Circus Cernaque. V současné chvíli se připravuje klip k titulní skladbě Rychta.

Kapela má aktuálně před sebou pražský koncert v Akropoli (25.4), kam si pozvala spřízněnou kapelu Blaženka. „Blaženka je kapela, která nás v našich začátcích brala s sebou na koncerty, abychom si mohli veřejně zahrát. Tak jsme jim to chtěli vrátit.“, říká zpěvák Jan Unger. Dramaturgie večera je zahalená tajemstvím, ale prý zazní některé skladby v nečekaných aranžích...

Na 29.5. je naplánováno live vystoupení ve slovenském rádiu FM v rámci live sesion. Jedná se o nejposlouchanější hudební pořad na Slovensku. Na toto vystoupení naváže koncert na trenčínském festivalu Pohoda a podzimní slovenské turné. Z českých festivalů jme-

nujme například festival United Islands, sérii koncertů putovního festivalu HRADY.CZ nebo Colours of Ostrava, kde kromě „klasického“ koncertu ve 22:00 na Czech Stage, zahrají odpoledne v Gongu společně s taneční skupinou VerTeDance představení Kolik váží vaše touha, které bylo vyhlášeno nejlepším tanečním představením roku 2012...

8596945966621

S albem Soundtrack ke konci světa získalo Zrní:

Cena Anděl – Objev roku 2012 (vítěz)

Cena Český Tučňák – vítěz kategorie Mladá hudba

Cena Anděl – nominace na skupinu roku (druzí za Kryštof)

Cena Apollo – nominace na album roku

Cena Vinyla – nominace na album roku

Musicserver.cz – 4. nejlepší deska roku 2012

Radio Proglas – nejlepší deska roku 2012

Cena Anděl – nominace na album roku – folk & country

Cena Anděl – nominace na album roku – alternativní hudba

TOMMY INDIAN

NOVÁ ČESKÁ KAPELA, KTEROU VEDE SYN AMERICKÉHO PASTORA, ZAUJALA FRONTMANA THE CURE I TOMA WAITSE.

Producent a klávesista Armin Effenberg (Cartonnage), bubeník David Landštof, kytarista Josef Štěpánek (oba Radůza, Wabi a Dáblovo stádo), baskytarista Jan Lstibůrek (Toxique, Tomáš Klus) a pianista Petr Tichý (No Heroes) se spojili s americkým písničkářem a synem pastora Thomasem Mathewem Klikou. Vznikla tak nová ambiciózní kapela Tommy Indian. Připravované album s názvem Moon Dreamer (vyjde v červnu na značce Supraphon) dokazuje, že spojení alternativy, popu a folku může být v českých končinách sexy.

Přestože kapela Tommy Indian za sebou nemá zatím jediný odehraný koncert, může si už připsat první mezinárodní úspěch. Hudebníci totiž zabodovali ve dvou světových hudebních soutěžích Songwriting Competition 2013 a Unsigned Only. S písní Slow zaujali jako jediní Evropané porotce, mezi nimiž nechyběli

umělci jako Tom Waits, Jeff Beck, Suzanne Vega, Robert Smith (The Cure) nebo Mark Foster (Foster the People). Právě ti skladbu české kapely vybrali z dvaceti tisíce nahrávek z celého světa a zařadili ji mezi desítku nejlepších v hlavní kategorii Adult Album Alternative.

„Úspěch v soutěži mi přijde jako zázrak. V takovém množství songů se neztratit opravdu potěší. Ještě milejší ovšem bude zájem posluchačů ať už u nás nebo v zahraničí,“ říká pianista Petr Tichý, který je zároveň spoluautorem písničky Slow, Slow, Slow.

Zajímavostí Tommy Indian je i to, že se o výtvarnou část debutového alba postaral fotograf Jiří Turek a Lukáš Fišárek z předního grafického studia OficiNa. První koncert kapely je naplánovaný na 17. května do pražského klubu Klubovna, skupina se zároveň představí na několika letních festivalech.

VOJTĚCH DYK NAČETL HAŠKA!

Supraphon v jubilejním roce spisovatele Jaroslava Haška vydává audioknihu Povídky o zvířatech, kterou načetl v režii Dimitrije Dudíka Vojtěch Dyk.

Když Jaroslav Hašek nemohl najít místo jako literát-humorista, stal se redaktorem časopisu Svět zvířat. Náhle byl kynologem i zoologem, jehož novinová rubrika přinášela čtenářům každý den informace o nejrůznějších zvířecích druzích. Haškova fantazie a hravost se však okamžitě projevila, takže si řadu zvířat vymýšlel a s chutí mystifikoval odbornou veřejnost. Následovala ovšem výpověď z redakce a Hašek znovu řešil svou existenci. Založil tedy vlastní obchod se zvířaty, honosně nazvaný Kynologický ústav. Najal si sluhu Čížka (předobraz Švejka), který byl nejen zkušený zloděj psů, ale i velký vypravěč. Humorné příběhy, jež se Čížkovi dějí při jeho výpravách za obstaráváním psů v povídce Můj obchod se psy, jsou téměř opsány ze skutečnosti. Radko Pytlík, jeden z největších znalců Haškova díla, zároveň otec interpreta Vojtěcha Dyka a autor sleeve-note k nové audioknize, píše, že jde v podstatě o „literaturu faktu“. Ve druhé nahané povídce, ve vyprávění o psohlavém pavíánovi Julče, Haškovův zvířecí humor exceluje katastrofickým výčtem všeho, co mu byl pavíán Julča schopen provést. Autor se dovedl vcítovat do zvířecího světa, porovnával jejích svět se světem lidí a v naivní čistotě zvířat hledal odlesk lidského chování.

Vojtěch Dyk čte humorný text s brilantní ironií a pochopením pro vrcholnou grotesknost příběhů, zároveň se svěřím zaujetím čtenáře, kterého text baví a rozesmává. Četbu rámuje archivní nahrávky dvou hospodských písní o zvířatech z 30. let: Pejsku můj zpívá František Blahník a Eda Gratz, píseň Je to vůl, je to kůň, je to kráva nazpíval Ferenc Futurista.

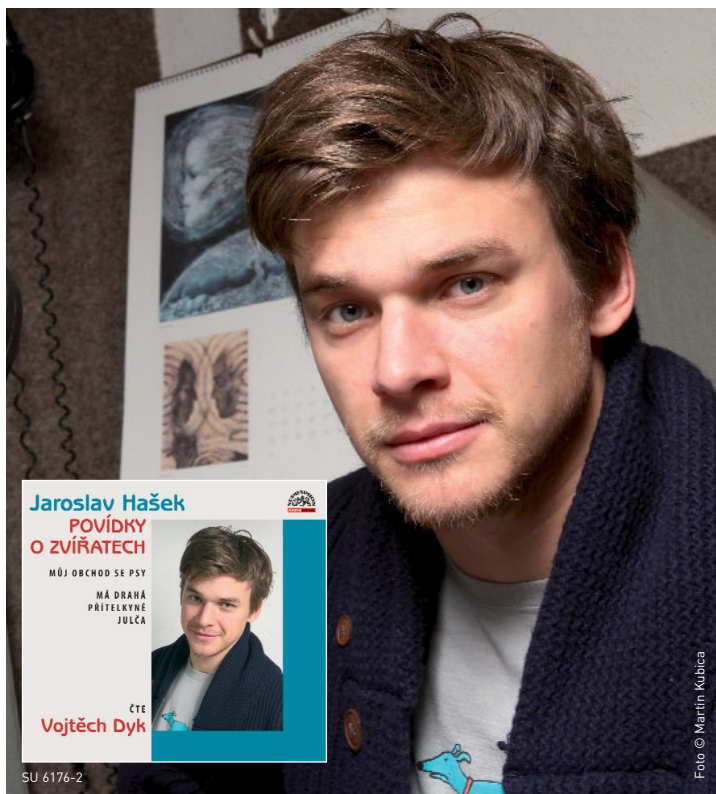

Foto © Martin Kubica

Jaroslav Hašek

POVÍDKY
O ZVÍŘATECH

MŮJ OBCHOD SE PSY

MÁ ORAHA
PŘÍTELEK
JULČA

ČTE

Vojtěch Dyk

LIBUŠE ŠAFRÁNKOVÁ „VYZKOUŠELA JSEM SI SNAD CELOU ZOOLOGICKOU ZAHRADU“

K životnímu jubileu herečky Libuše Šafránkové (*7. 6. 1953), která si od dob natočení filmu *Tři oříšky pro Popelku* zahrála nejrozličnější pohádkové bytosti, připravilo vydavatelství Supraphon originální dárek.

Shromáždilo nahrávky pohádek, které Libuše Šafránková načetla pro Supraphon v průběhu několika let, a uspořádalo je do jednoho celku. Na kompletu 4 CD tak posluchači najdou několik typů textů: O zvědavém štěňátku je pohádka pro nejmenší, známá ze slavného animovaného filmu Zdeňka Milera. Další díly příběhů štěňátka napsala Iva Hercíková před svou emigrací pro již nerealizovaný film. Tři tatínci a maminka představují příběhy jedné rodiny, zpracované třemi přáteli spisovatelů, předávajícími si štafetově své nápady. Pohádky o zvířátkách (zde o malé gorilce a lvíčkově) jsou z cyklu Pohádky ze ZOO. Komplet pak uzavírají *Tři oříšky pro Popelku*, evokující příběh filmu, který nastartoval popularitu hlavní představitelky Popelky.

Libuše Šafránková dostane dárek s předstihem – své kulaté narozeniny oslaví 7. června, ale pohádkové album vychází již 26. dubna.

Jaké máte vzpomínky na natáčení pohádkových textů, které nyní vycházejí pěkně pohromadě?

Když jsem natáčela pohádku O zvědavém štěňátku, měla jsem před očima děti mé sестry Mirky, takže jsem ji vlastně vyprávěla pro ně. Magdalence tehdy byly čtyři roky, dnes je třináctiletá slečna. Představte si, že sedíte ve studiu, promítáte si před sebou konkrétní dětské hlavičky a snažíte se vyprávět tak, aby je příběh zaujal. Od své neteře jsem pak měla rychlou zpětnou vazbu. Zpívala si písničky, skvěle zhudebněné panem Zdeňkem Zdeňkem a otextované Ondřejem Suchým, opakovala si celé pasáže – a já zjistila, že pohádku umí zpaměti. Díky odvaze pana režiséra Jana Jiráně jsem si mohla vyzkoušet plejádu celé zoologické zahrady. Snad největší potěšení mi dělaly vrány a špačci, na slepicích jsem se pak přímo vyřádila. Byla to moje první zkušenost s touto disciplínou a musím říct, že mě začala bavit natolik, že jsem jí od té doby věrná. A protože se deska líbila, s radostí jsem se pak s panem režisérem Jiráněm podílela ještě na Nových příbězích o štěňátku. Neteře rostly zároveň s našimi projekty – mezitím jsem točila Děti z Bullerbynu od Astrid Lindgrenové, což bylo přesné čtení přiměřené k jejich věku, a později ještě Paní Láryfáry od Betty MacDonaldové – to už byla děvčata zase o něco starší.

Dnes máte sama už dvě vnoučátka – Josifka (6) a Toník (4) – jak těm se líbí vaše audiopohádky?

To víte, že mě potěšilo, když jsem

Foto © Martin Kubica

zjistila, že si „Štěňátka“ začali používat, a zatímco já jsem je mezitím už zapomněla, oni je znají skoro zpaměti a teď mi je připomínají.

Výtvarník Zdeněk Miler přišel poprvé se zvědavým štěňátkem už v roce 1960 a s postavou krtečka dokonce v roce 1957. Patřily jeho postavičky už k vašemu dětství?

Ano, krteček byl můj nejmilejší! Zjistila jsem, že na kreslených pohádkách pana Milera vyrostlo několik generací u nás, ale i po celém světě. Je kouzelné, že jeho postavičky jsou pro všechny děti stejně srozumitelné a blízké.

A co Pohádky ze ZOO od Evy Košlerové, kde jste vyprávěla tu o malé gorilce a lvíčkově?

Ty se dělaly úplně samy, krásný jazyk, nezapomenutelné metafory...

Vraťme se k vašim vnukům. Vyžadují po vás také čtení nebo vyprávění pohádek „naživo“?

Pohádky na dobrou noc většinou čteme, ale někdy jim také sama

vyprávím. Několikrát se mi stalo, že jsem otevřela namátkou třeba knížku od Boženy Němcové, a jak jsem se pustila do čtení, zjistila jsem, že větu nemůžu vůbec dopovědět, abych ty děti před spaním nevystrašila! Nejdříve jsem zaměňovala výrazy – jako například, že maminka nezemřela, ale jenom usnula – ale když to ve stejném duchu pokračovalo dál, musela jsem nakonec sáhnout po jiné knížce nebo to dovypovědět po svém. Je to ale velké kaskadérství bruslit takhle na tenkém ledu v pohádkách Boženy Němcové.... Na vymyšlené pohádky je pak skutečný expert dědeček (tedy Josef Abrahám, pozn. red.).

Takže vás klasické pohádkové knížky vlastně zaskočily. Předpokládám, že vnuci vás také neustále něčím překvapují.

Je pravda, že skutečnost je kolikrát mnohem silnější než všechny vymyšlené příběhy. Uvedu příklad: Náš Toník nedávno šplhal po kamení a děda mu neustále opakoval „Toníku, nech toho, nelez tam, ty spadneš.“

Toníku, já to nechci vidět, ty spadneš!“ A Toník se jen tak lehce potočil a šeptnul: „Zavři očička, dědečku!“

Libuše Šafránková nás letos ještě potěší několika projekty. 29. května bude mít premiéru nový film Jiřího Menzela Donšajni, v němž si zahrává roli Markětky a na Vánoce se v kinech objeví film režisérky Lenky Kny Přijde letos Ježíšek?, kde po delší době vytvořila partnerskou dvojici se svým mužem Josefem Abrahámem.

SU 6179-2

HOUSLISTA JOSEF ŠPAČEK DEBUTUJE U SUPRAPHONU

Josef Špaček má ve svých 27 letech za sebou pozoruhodnou cestu; Curtisův institut ve Filadelfii, poté studium ve třídě Itzhaka Perlmana na newyorské Juilliard School, sólová vystoupení pod taktovkou vynikajících dirigentů (J. Bělohlávek, Ch. Eschenbach, M. Honeck, J. Hrůša). V roce 2009 si odnesl „zlato“ ze soutěže Michaela Hilla (Nový Zéland), v květnu 2012 se stal laureátem ostře sledované Soutěže královny Alžběty v Bruselu. V témže roce vedl Českou filharmonii jako koncertní mistr na inauguračních koncertech šéfdirigenta Jiřího Bělohlávka. Pro svůj debut u Supraphonu si Josef Špaček vybral díla autorů slovan-ského okruhu. Smetanova dvě dua Z domoviny jsou považována za komorní protějšek jeho cyklu Má vlast. Janáčková sonáta, kterou jako sólista do světa uvedl Paul Hindemith, je patrně nejhranější českou houslovou sonátou. A Prokofjev je pro Špačka doslova srdeční záležitostí (jako sólista provedl mj. oba jeho koncerty). Klavírista Miroslav Sekera je na nahrávce Špačkovi skvělým partnerem – stejně jako kouzelná a inspirující akustika Dvořákovy síně Rudolfiny.

SU 4129-2

PŘEMYSL VOJTA JE POTŘEBA PŘÍCHÁZET S NĚČÍM NOVÝM

Sympatický hráč na lesní roh Přemysl Vojta vydává u Supraphonu jako sólista svou první desku. Sólohornista Konzerthausorchestru Berlin prošel i dalšími významnými tělesy: Pražskou komorní filharmonií, Staatskapelle Dresden a Staatskapelle Berlin. Vedle toho často vystupuje i jako sólista, u nás bude například 1. června v rámci Pražského jara. V červenci zahraje s Bavorským komorním orchestrem v Rakousku, v říjnu na Beethovenfestu v Bonnu (se souborem Akademie sv. Martina v polích a dirigentem Sirem Nevillem Marrinerem), v září na recitálu v New Yorku a v listopadu se vydá na turné po Japonsku. Vedle toho má samozřejmě orchestrální závazky a taky vzdělávací projekty pro děti a mládež. Je toho víc než dost...

Na nové album, které vzniklo díky součinnosti Supraphonu s Rádiem Berlin-Brandenburg, zařadil Vojta skladby českých skladatelů 20. století – Jaroslava Kofroně, Zdeňka Šestáka, Klementa Slavického a Emila Hlobila.

Taková dramaturgie asi není obvyklá?

Není, a samozřejmě jsem na to při sestavování programu CD myslel. Je zapotřebí přicházet i s něčím novým. Chtěl jsem se prezentovat mimo jiné i jako Čech, který hraje českou muziku a k tomu hudbu, která není ve světě tolik známá. Mám za to, že je to škoda. Tito skladatelé si zaslouží větší pozornost.

Tato muzika se asi příliš nehraje ani u nás...

Některé skladby, jako například Sonatina od Jaroslava Kofroně nebo Sonáta od Emila Hlobila, se zařazují třeba na program různých soutěží, ale ostatní opravdu spíše vzácně. A v cizině, jak jsem řekl, téměř vůbec.

Vaše CD má jistě i zahraniční ambice. Máte za to, že může pomoci tomu, že si pořadatelé koncertů budou vámi nahraných kompozic více všímat a zařazovat je do programů?

Doufám! Ale spíše než dramaturgům (já si třeba většinou sestavuji dramaturgii koncertů sám) se může album stát vodítkem hornistům, může jim pomáhat tyto skladby zařazovat do jejich repertoáru.

Zpátky k vašemu novému albu: nahrál jste jej s japonskou klavíristkou Tomoko Sawano.

Tomoko Sawano je korepetitorkou na Universität der Künste v Berlíně, kterou jsem vystudoval. Velmi si jí vážím; není to jen tak nějaká korepetitorka, ale muzikantka, která na všechny zkoušky a hodiny přichází svědomitě připravená, má svoje nápady a dokáže

svého hudebního partnera velmi dobře inspirovat a motivovat. Jsem proto rád, že všechno klaplo a natočili jsme tohle cédéčko spolu.

Jako orchestrální hráč jste prošel Staatskapelle Berlin, Staatskapelle Dresden a Konzerthausorchestrem Berlin, kam jste se vrátil a kde působíte dodnes; co mají tyto orchestry společného a v čem se liší?

To se těžko srovnává. Každý orchestr má svoji specifickou barvu a specifickou náladu jak během zkoušek, tak během koncertů. Zvláště je, že každý se na zkoušky a koncerty motivuje úplně jinak. Hráči Staatskapelle Berlin jsou na všech zkouškách fantasticky koncentrovaní a fantastický je i zvuk, který se z tohoto ansámblu line na koncertě. Staatskapelle Dresden má tmavší zvuk smyčců a výbornou hornovou sekci. Některé její koncerty byly skutečně požehnané – vzpomínám na ně dodnes. Konzerthausorchestr je v Berlíně takový ten malý vzadu, nicméně má velký potenciál a nový šéfdirigent Iván Fischer dokáže dělat zázraky.

Váš kolega – hornista Radek Baborák strávil řadu let v Berlínské filharmonii; dá se říct, že Německo je zemí zaslíbenou pro české hornisty?

Možná je, a bylo tomu tak už v 18. a 19. století, kdy čeští hornisté odcházeli hrát do Německa do zámeckých kapel. Dnes, řekl bych, je Německo evropským centrem klasické hudby, kam přicházejí muzikanti nejen z Česka, ale třeba i ze Španělska nebo z Asie. V Německu se do kultury investuje a je to vidět.

SU 4125-2

www.premyslvojta.com

PRAŽSKÉ JARO 2013

TIPY SUPRAPHONU:

15/5 středa/ 20.00 Rudolfinum

Josef Špaček housle
Miroslav Sekera klavír

SU 4129-2

16/5 čtvrtek/ 20.00 Obecní dům

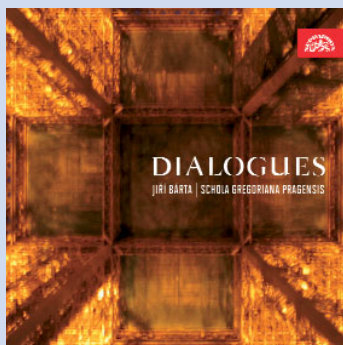
ČESKÁ
FILHARMONIE
Tomáš Netopil dirigent

SU 4131-2

20/5 pondělí / 20.00 Národní technické muzeum

SCHOLA
GREGORIANA
PRAGENSIS
David Eben
umělecký vedoucí

SU 4009-2

29/5 středa/ 20.00 Rudolfinum

COLLEGIUM 1704
Martina Janková

SU 4134-2

01/6 sobota / 11.00 HAMU – Matiné

Přemysl Vojta lesní roh
Tomoko Sawano klavír

SU 4125-2

01/6 sobota / 18.00 katedrála sv. Víta

MUSICA FLOREA
Marek Štryncl dirigent

SU 4022-2

01/6 sobota / 20.00 Obecní dům

SYMFONICKÝ
ORCHESTR
ČESKÉHO
ROZHLASU
Libor Pešek dirigent

SU 4132-2

Pražské jaro /
Prague Spring